

Det har undret mig af den Grund, at det, hvorpaa det dog kommer an, er at bringe Loven til at faae en heldig Indgang i Livet og at sørge for, at Ingen kommer til at lide nogen Uret; men jeg kan ikke finde, at der stæer nogen Uret derved, at Dommeren siger til den, der stæer for ham, at han ikke uden hans Samtykke vil kunne paadømme Sagen alene, fordi Straffen vil blive større, end der i Loven er fastsat, og derpaa, naar den Tiltalte erklærer, at han puffer det, paaljender Sagen. Jeg kan indsee, at man ved at opstille høiere Theorier kan sige, at Staten ikke kan overlade den Enkelte at give Dommeren Kompetence, men jeg troer, at naar man tager Sagen ganske simpelt, som den maa tages for at fyldestgjøre det borgerlige Livs Lyve og den Tiltaltes Interesse, kan man uden Betænkelighed gaae ind paa at lade den Tiltaltes Erklæring være det Afgjørende. Dette er i Grunden ikke Andet, end hvad der stæer, naar det overlades til den Domseldte at erklære, om han vil være tilfreds med den affagte Dom eller have den indanket; i saadanne Tilfælde er det Spørgsmaal om ganske andre og meget haardere Straffe, og dog tager man albrig i Betænkning at lade den Tiltaltes Erklæring være afgjørende, naar der ikke fra det Offentliges Side er Anledning til at appellere Sagen. — Jeg skal dernæst tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets § 17. Efter Lovforslaget, som det er kommet fra det andet Thing, vil jo den enkelte Dommer i Sager angaaende første Gang begaaet Tyveri, Bedrageri og Hæleri ifølge bemeldte Paragraf uden videre kunne erklære, at Sagen vil kunne falde bort, naar han finder, at Betingelserne ere tilstede; derfor, det vil altsaa sige, at man overlader Enkeltdommeren for en stor Deel en Benaadningsret; det er, som allerede tidligere bemærket, Noget, der meget godt kan lade sig gjøre i mindre Sager, at man giver Dommeren Myndighed til at lade det blive ved en Advarsel, men hvorledes dette skulde lade sig forene med den Bestemmelse, som i det andet Thing er bragt ind i Loven med Hensyn til Tyveri og de andre i Forbindelse dermed nævnte Sager, kan jeg egentlig ikke ret fatte; Enkeltdommeren vilde derved komme

til at udøve en Benaadningsret, som vil gaa meget langt ud over de Grændser, der, for at nævne et bestemt Tilfælde, hidtil have været satte for Justitsministeriets Ret i saa Henseende, men en Benaadning, som er bleven udøvet paa en anden Maade. — En æret Taler har opkastet det Spørgsmaal, hvorvidt Dommeren kunde lade en offentlig Politifag bortfalde, som var bleven anlagt efter Klage af en Privatnavnlig da der ikke i Lovforslaget var fastsat som Betingelse, at den Private skulde give sin Samtykke dertil. Jeg troer, at den Ret, der er givet Dommeren til at lade en offentlig Politifag falde, naar han finder Grund dertil navnlig i Tilfælde af første Gang begaaet ringe Forseelse, efter disse Sagers Natur maa tilkomme ham; enten Sagen er reist ved Hensyn til visning fra Politidirektøren eller ved en Klage fra den Private; thi Sagen vedbliver jo derfor ligesuldt at være en offentlig Politifag, og oven en saadan er jo den Private ikke Herre. De han kan gjøre, er at andrage paa, at der maatte blive anlagt en offentlig Politifag, og naar det saa viser sig, at Gjenstanden for Klagen ikke egner sig til at behandles som offentlig Politifag, eller at der er saadanne Omstændigheder tilstede, som ifølge § 17 tillade Dommeren indskrænke sig til en Advarsel, saa kan den Private ikke opnaae at faae Dom under den offentlige Politifag, men maa gjøre sin Ret mod Vedkommende gjældende paa anden Maade ved privat Retsvet. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og udtale det Duffe, det høitærede Thing vil vende tilbage til Regeringens Udkaast, eller, som jeg ogsaa kan udtrykke det, vende tilbage til det Udkaast, som Folkethinget selv i sin Tid antog for at være det rigtige.

Bille: Den ærede Rigsdagsmand fra Præstø Amts 6te Valgkreds (S. Hage) gjorde for den Bemærkning, at han troede at kunne spore hos forskjellige ærede Talere ligesom Slags krænkede Selvsjælfelse, der skulde skrives ned paa, at de havde en saa stor Andeel i den Lovudkast, som var udarbejdet og vedtaget af Regeringen, at de ikke uden Misforståelse havde kunnet see Forandringer deri blive foretagne af Landstinget. Det er nu ganske vist meget